

לימור פרידמן גרמה לזעזוע כאשר מעדה הראשון. היא מספרת לראשונה על חוויותיה

"הרגליים רעדו לי!"

פשוט שקר! ובמקום אחר כתבו שהיא נפלה מהטכעוץ, כאשר אין בכלל תרגיל כזה.

לימור מחייכת כמבוכה. אני בכלל מתעלמת מהעיתונות, הם כותבים פנטזיות, היא אומרת. כשחזרנו לארץ, אני וכל הספורטאים, לא ציפינו לקבלת-פנים כזו. העיתונאים ממש התנפלו עלינו. אבל אני לא מצטערת שנסעתי. למדתי הרבה, ואני מקווה להשתפר.

כאן שבחרה היא שומרת על תצלומים, קיטעי העיתונות והמדליות הרבות שזכתה בהם כמהלך הקאריירה שלה.

החור מסודר ונקי, דומה לחדרים של ילדים רבים אחרים בניגליה, אלא שבארון של לימור יש עשרות מדליות ואותות-הצטיינות מכל הסוגים, ועל השירות מוצבות תמונות ממוסגרות של לימור על הקורה.

כאן אין מתחרים ללימור, וזה דווקא מקשה על התפתחותה ה-ספורטיבית. היא נוסעת מדי שלושה ארבעה חודשים לארצות אירופה, שם היא מתאמנת ומתחרה עם אלופות ברמה שלה.

הוריה מגחכים. בתוכנית מוקד לפני כמה ימים, אמר אחד העיתונאים שהספורטאים לא צריכים לנסוע בליכר הרבה לחו"ל, שישארו בארץ כמה שנים. אבל איך הם רוצים שיגיעו לרמה אולימפית? עם מי יתחרו? ממי ילמדו?

לימור נוסעת פעמים רבות, כאשר היתה בת 12 שהתה שיבועה חודשים בגרמניה, עם מאמנים גרמניים. אפילו שבזמן הזה לא למדה לימודים סדירים, היא השלימה את לימודיה ולא פיגרה. לימור תלמידה טובה גם בכית-הספר.

למעשה, לא היתה צריכה להגיע לאולימפיאדה בלוס-אנג'לס, מכיון שבתחרויות המוקדמות שנעשו בהונג-גריה, דורגה ישראל במקום ה-20. לפי דירוג זה היתה זכאית לשלוח רק מתעמלת אחת לאולימפיאדה, והזכות הוזה נפלה בחלקה של ננסי גולד-שמידט. היא ייצגה את ישראל, על אף העובדה שאיננה חיה בארץ, אף כי יש לה אזרחות ישראלית.

ננסי חיה באמריקה ומתאמנת אצל מאמן שטיפח כבר כמה אלופות-עולם, למשל את ג'וליאנה מקנמררה.

ננסי מתעמלת טובה מספרת לימור, היא הגיעה להישגים טובים, היא עלתה לגמר ואף זכתה במקום ה-31 בדירוג הכללי, אבל גם אותה השמיצו בארץ.

את הבית על פיו. לכסוף נמצא גזרה-עיתון בארנקו. הוא שומר על העדויות העיתונאיות בלהט רב, אבל הוא גם זוכר במרירות את האיוכורים שאינם מחמיאים כמיוחד: "כתבי-הספורט בישראל אינם מבינים דבר וחצי דבר בהתעמלות נשים, והם עושים עוול ללימור ולחברותיה. הנה" הוא קורא נרגז, "כתבו עליה שהיא נפלה מהמזרן, וזה

הרבה תיקווה נילי דרווי (מימין) ולימור פרידמן בלוס-הישראלית היו מלאי תיקווה כאשר נסעו לתחרויות, אך איכזבו.

לימור פרידמן, גינ'גית ירוקת-עיניים בת 16, היא נערה ככל הנערת בגילה. מישפחה ממוצעת. אמא פרידמן גנת, האב עובד בחברת-מחשבים.

בדקה התישעים

אם אהוהה בת הארבע-עשרה של לימור עוסקת בספורט. את השאיפה להיות אלופה היא רכשה מאחותה. היא שחינית טובה, אבל התחרות בענף הזה היא קשה יותר. אבא פרידמן מקפיד לשמור על קיטעי העיתונות שבהם הופיע שמה של לימור. הוא מתעקש להראות קטע אחד כזה. במשך שעה ארוכה הוא הופך

שניהם מחזיקים את ידי הבת, גאים כי לימור אינה ככל הנערת בגילה, היא קורצה מחומר של מתמודדים: יש לה אמביציה, כושר-התמדה, חריצות שלא יודעת לאות, וכן הקרבה למען הרבר האחר שהיא משוגעת לו.

חיי מישפחת פרידמן מתרכזים סביב הקאריירה הספורטיבית של בתם. הם מדברים בהתלהבות ובלהט רב.

לימור פרידמן יכלה להיות כל ילדה, גם הילדה של השכן וגם האחות של מישוהו מאיתנו, אלא שבגיל שלוש כבר הפכה מירונים בבית, התגלגלה באוויר, קפצה קפיצות-סוס מעל שולחן האוכל. אי-אפשר היה להתעלם מכך שהיא איננה ככל התינוקות בגילה.

שלחו אותה למכון רובי השכונתי, ושם כבר הבינו שהיא צריכה להתפתח כמיסגרת גדולה ותחרותית יותר. משם הגיע להפועל, וכעבור כמה שנים לווינגייט.

אילו נולדה ברומניה, או בברית-המועצות, בוודאי היתה עושה את ילדותה בפנימיות מיוחדות, המכשיר רות אלופים בלבד.

אבל בארץ התנאים אחרים. לימור הולכת לבית-ספר רגיל ככל הילדים, ואת שעות אחרי-הצהריים היא עושה באימונים במכון וינגייט. כאשר היא חוזרת מאימוניה, היא צריכה להכין שיעורים.

ההורים עומדים לצידה, קצת מצרים על כך שללימור שלהם אין חיי-חברה, שהיא מעולם אינה הולכת למסיבות, לים או לסרט.

לימור צוברת נקודות כדי להיות אלופה, והמחיר שהיא ומישפחתה משלמים הוא כבר. חיייהם מתנהלים על פי סדר-היום הספורטיבי של בתם.

"צריך עצבים של ברזל" אומרת אביבה אמה. "בימים שלפני תחרויות

כבר ספורטאית מן השורה, ההורים עוזרים לה ומעודדים אותה לכל אורך הדרך. באימוניה הקשים והיומיומיים. לימור מבלה את רוב זמנה באימונים, ורק אחרי-כך מתפנה ללימודיה. שגם בהם היא מצטיינת.

עם אבא ואמא לימור עם אביה מרדכי, איש-מחשבים, מוקדם שהילדה מוכשרת לספורט ושלחו אותה להתאמן. כיום, כשהיא